

ETT

Kvällen då jag sitter och betraktar Athena Liu dö firar vi hennes tv-avtal med Netflix.

För att den här berättelsen ska bli begriplig behöver ni redan från början veta två saker om Athena:

Den första är att hon har allt: ett flerboksavtal med ett stort förlag sedan college, en konstnärlig master från den skrivarlinje som alla har hört talas om, ett cv fullt med prestigefulla författarresidenser och fler prismetningningar än jag har matvaror på min inköpslista. Vid tjugosju års ålder har hon gett ut tre romaner, alla successivt mer framgångsrika än den förra. För Athena är Netflixavtalet inte en livsförändrande händelse, utan bara ännu en fjäder i hatten – en av många sidoförmåner på den utstakade väg till litterär berömmelse hon har rusat fram på sedan examen.

Den andra, möjligen en konsekvens av den första, är att hon knappt har några vänner. Författare i vår ålder – unga ambitiösa uppåtsträvarer strax under trettio – tenderar att röra sig i flock. Dessa klickar finns överallt på sociala medier – författare som överöser varandras utdrag med komplimanger (KAN INTE FÅ NOG AV DET HÄR MANUSET!), jublar över varandras omslag (SÅ SJUKT SNYGGT ATT MAN DÖR!!!) och postar selfies med varandra från litterära träffar runt om i världen. Men Athena lägger inte upp bilder tillsammans med andra. Hon twittrar ofta karriärsuppdateringar och egensinniga skämt till sina sjuttiotusen följare, men det är sällan hon taggar någon. Hon

varken blurbar eller rekommenderar sina kollegors böcker, varken namedroppar eller frotterar sig med den litterära societeten på det där prålsjuka, desperata sätt som nya författare brukar. Under hela den tid jag känt henne har jag aldrig hört henne nämna en enda nära vän förutom mig.

Förr trodde jag att hon bara var tillknäppt. Athena är så vansinnigt, löjligt framgångsrik att det inte vore konstigt om hon stod över att mingla med vanliga dödliga. Athena umgås antagligen bara med personer med blå verifieringsbock och andra bästsäljande författare som kan underhålla henne med sina förfinade tankar om det moderna samhället. Athena har inte tid att beblanda sig med proletariatet.

Men på senare år har jag utvecklat en ny teori, nämligen att alla andra finner henne lika outhärdlig som jag gör. Det är trots allt svårt att vara vän med någon som hela tiden överträffar en. Förmodligen står ingen ut med henne för att ingen står ut med att alltid vara sämre än hon. Förmodligen sitter jag bara här för att jag är ovanligt patetisk.

Jag och Athena är med andra ord ensamma på den högljudda, för dyra takterrassen i Georgetown den här kvällen. Hon sveper cocktails som om det vore hennes plikt att visa att hon har roligt, och jag dricker för att dämpa bitchen i mig som önskar att hon vore död.

Det var bara omständigheterna som gjorde att Athena och jag blev kompisar. Vi bodde på samma våning under första året på Yale, och eftersom båda hade närt författardrömmar så länge vi kunde minnas hamnade vi på samma skrivarkurser. Vi fick noveller publicerade i samma litteraturtidskrifter tidigt i karriären och några år efter examen flyttade vi till samma stad – Athena för att hon fått en prestigefylld forskaranställning vid Georgetown College, där de enligt ryktet

var så imponerade av en gästföreläsning hon givit vid American University att engelska institutionen inrättade en tjänst i kreativt skrivande enbart för hennes skull – och jag för att min mammas kusin ägde en andelslägenhet i Rosslyn där jag kunde få bo hyresfritt mot att jag stod för driftskostnaderna och kom ihåg att vattna blommorna. Vi hade aldrig upplevt någon själsfrändskap eller något djupt, sammanbindande trauma – vi råkade bara ständigt befinna oss på samma ställe och göra samma sak, så det verkade praktiskt att stå på vänskaplig fot med varandra.

Men trots att våra yrkesbanor tog fart på samma ställe – professor Natalia Gaines introduktionskurs till novellen – har de sedan examen löpt åt vitt skilda håll.

Jag skrev min första roman under ett anfall av inspiration det år då jag uttråkad till döds jobbade för Teach for America. Varje dag kom jag hem från jobbet och skissade omsorgsfullt på den historia jag hade velat berätta sedan barndomen: en detaljrik och smått magisk uppväxtskildring om sorg, förlust och systerskap med titeln *Över platanträdet*. Jag hörde av mig till nästan femtio litterära agenter utan framgång, men sedan snappades boken upp av ett litet förlag vid namn Evermore, som hade efterfrågat nya manus. Förskottet framstod som absurt mycket pengar för mig vid det tillfället – tiotusen dollar, följt av royalty när förskottet tjänats in – men det var innan jag hörde att Athena hade fått ett sexsiffrigt dollarbelopp för sin debutroman på Penguin Random House.

Evermore gick omkull tre månader innan min bok skulle tryckas. Rättigheterna återgick till mig. Mirakulöst nog lyckades min agent – som hade sajnat mig efter att jag skrev kontrakt med Evermore – sälja dem vidare till ett av landets fem stora förlagshus för ett förskott på tjugotusen dollar – en »bra affär«, som det stod i notisen på Publishers Marketplace.

Det verkade som om jag äntligen hade lyckats, som om alla mina drömmar om berömmelse och framgång skulle gå i uppfyllelse – tills släppdatumet närmade sig och förstaupplagan om tiotusen exemplar bantades ner till femtusen exemplar, min bokturné i sex städer bantades ner till tre uppläsningar i D.C. med omnejd, och de utlovade citaten från kända författare uteblev. Det trycktes aldrig någon andraupplaga. Sammanlagt sålde jag tvåtusen, möjligen tretusen exemplar. Min förläggare fick sparken under den sortens nedskärning som alltid inträffar när ekonomin dyker, och jag skickades vidare till en snubbe vid namn Garrett som än så länge har visat så lite intresse av att marknadsföra romanen att jag ofta undrar om han har glömt bort mig helt och hållet.

Men det är att förvänta, får jag höra. Ingen har en positiv debutupplevelse. Förlagsvärlden fungerar så. I New York råder ständigt kaos, förläggare och kommunikatörer är överansträngda och underbetalda och saker och ting faller mellan stolarna hela tiden. Gräset är aldrig grönare. Alla författare avskyr sitt imprint. Det finns inga askungesagor – bara hårt arbete, envishet och upprepade försök att bli en av de lyckliga få som slår igenom.

Hur kommer det sig, i så fall, att vissa höjs till skyarna vid första försöket? Ett halvår innan Athenas debutroman kom ut ägnades hon ett glassigt bilduppslag i en välläst branschtidning med rubriken: »Bokbranschens senaste underbarn ger oss de asiatisk-amerikanska berättelser vi behöver.« Rättigheterna såldes till trettio länder. Boken släpptes och fick ett kritikerrosat mottagande från publikationer som *The New Yorker* och *New York Times* och toppade bästsäljarlistorna i flera veckor. Prisnomineringarna året efter var givna på förhand. Athenas debutroman *Röster och ekon*, om en kinesisk-amerikansk flicka som kan frambesvärja spökena av familjens avlidna kvinnor,

var en sådan sällsynt bok som balanserade perfekt mellan fantastik och kommersiell skönlitteratur, och nominerades således till Bookerpriset, Nebulapriset, Hugopriset och World Fantasy-priset, av vilka hon vann två. Och det här var för bara tre år sedan. Sedan dess har hon gett ut ytterligare två böcker och kritikerkåren är rörande överens om att hon bara blir bättre och bättre.

Det är inte det att Athena inte är begåvad. Hon är en sjukt *bra* författare – jag har läst alla hennes verk och min avundsjuka är inte värre än att jag kan erkänna det. Men Athenas stjärnstatus handlar så uppenbart inte om hennes skrivande. Den handlar om *henne*. Athena Liu är, enkelt uttryckt, så jävla cool. Till och med hennes namn, Athena Ling En Liu, är coolt – bra jobbat, mr och mrs Liu, ni valde en perfekt blandning mellan det klassiska och det exotiska. Hon är född i Hongkong, växte upp mellan Sydney och New York och gick på brittiska internatskolor som har gett henne en snobbig, obestämbar utländsk accent. Hon är lång, pinnsmal och lika graciös som alla före detta balleriner, hyn är porslinsblek och ögonen bruna och gigantiska och inramade av långa ögonfransar som får henne att se ut som en kinesisk Anne Hathaway (det är inte rasistiskt av mig att säga det – Athena lade en gång upp en selfie tillsammans med »Annie« från röda mattan, de fyra enorma rådjursögonen trängdes bredvid varandra och bildtexten löd: *Tvillingar!*).

Hon är otrolig. Hon är bokstavligen otrolig.

Det är därför inte konstigt att Athena får allt, för det är så branschen fungerar. Förlagsvärlden väljer en vinnare – någon som är tillräckligt snygg, tillräckligt cool och ung och, ja, vi tänker det allihop så jag kan lika gärna säga det, tillräckligt »marginaliserad« – och slänger alla pengar och resurser på dem. Det är så jävla godtyckligt. Eller, inte godtyckligt kanske,

men det är avhängigt faktorer som inte har något med litterär talang att göra. Athena – en vacker, Yale-utbildad, internationell, tve tydligt queer icke-vit kvinna – har blivit utvald av de som bestämmer. Själv är jag bara brunögda, brunhåriga June Hayward från Philly – och hur hårt jag än sliter, hur väl jag än skriver, kommer jag aldrig att bli Athena Liu.

Jag har väntat på att hon ska inse att vi inte spelar i samma liga längre. Men de vänliga messen fortsätter att trilla in – *hur går det med skrivandet idag? når du ditt mål? lycka till med deadline!* – liksom inbjudningarna: happy hour-margaritas på El Centro, brunch på Zaytinya, estradpoesi på U Street. Vi är den sortens ytliga vänner som ses ofta utan att någonsin lära känna varandra. Jag vet fortfarande inte om hon har några syskon. Hon har aldrig frågat mig om mina pojkvänner. Men vi fortsätter att umgås, för att det är praktiskt då vi båda bor i D.C., och för att det är svårare att lära känna nya människor ju äldre man blir.

Ärligt talat förstår jag inte vad Athena ser hos mig. Hon kramar mig alltid när vi ses. Hon gillar mina inlägg på sociala medier säkert två gånger i veckan. Vi går ut och tar ett glas åtminstone varannan månad, för det mesta på hennes initiativ. Men vad hon får ut av det har jag ingen aning om – jag är varken inflytelserik, populär eller tongivande nog för att det ska vara värt mödan att umgås med mig.

Innerst inne misstänker jag att Athena uppskattar mitt sällskap just för att jag inte kan tävla med henne. Jag förstår hennes värld utan att utgöra ett hot, och hennes bedrifter är så utom räckhåll för mig att hon inte skäms över att skryta om dem. Vill inte alla ha en kompis som aldrig utmanar ens överlägsenhet eftersom de vet att de redan har förlorat? Behöver inte alla någon att använda som slagpåse?

»Det är säkert inte så illa«, säger Athena. »De menade säkert bara att pocketutgåvan blir uppskjuten några månader.«

»Den är inte försenad«, säger jag. »Den är inställd. Brett sa att förlaget bara inte . . . kunde se en plats för den på utgivningslistan.«

Hon klappar mig på axeln. »Oroa dig inte. Inbundna böcker ger ändå högre royalty! Inget ont som inte har något gott med sig, eller hur?«

Djävlt att anta att jag får royalty överhuvudtaget. Jag säger inte det högt. Om man påpekar för Athena att hon är taktlös blir hon orimligt, överdrivet ursäktande och det är ännu värre än att bara svälja irritationen.

Vi sitter i en soffa på hotell Grahams takterrass med utsikt över solnedgången. Athena sippar på sin andra whisky sour och jag på mitt tredje glas pinot noir. Samtalet har glidit in på det uttjatade ämnet mitt förlag, vilket jag ångrar bittert eftersom allt som Athena tror är tröst och råd bara framstår som att hon strör salt i såren.

»Jag vill inte stöta mig med Garrett«, säger jag. »Helt ärligt tror jag bara att han ser fram emot att avsäga sig optionsrätten så att de kan bli kvitt mig.«

»Åh, underskatta inte dig själv«, säger Athena. »Han köpte ju din debut.«

»Fast det gjorde han ju inte«, säger jag. Jag får ständigt påminna Athena om det. Hon har ett minne som en guld fisk vad gäller mina problem – det krävs två eller tre upprepningar för att något ska fastna. »Min förläggare fick sparken, så boken landade på Garretts bord, och varje gång vi pratar om den känns det typ som om han läser innantill.«

»Åt helvete med honom i sådana fall«, säger Athena glatt. »Vad sägs om en runda till?«

Drinkarna är löjligt dyra här, men det gör inget eftersom

Athena bjuder. Athena bjuder alltid; vid det här laget har jag slutat ta fram plånboken. Jag tror inte att Athena någonsin har förstått begrepp som »dyr« och »billig«. Hon gick från Yale till en fullt finansierad masterutbildning till hundratusentals dollar på kontot. En gång när jag berättade att ingångsjobb på förlag i New York bara har en årslön på omkring trettiofemtusen dollar blinkade hon och frågade: »Är det mycket?»

»Jag tar gärna ett glas malbec«, svarar jag. Det kostar nitton dollar.

»Absolut, hjärtat.« Athena reser sig och släntrar bort till baren. Bartendern ler mot henne och hon piper överraskat till och slår händerna för munnen, som om hon vore Shirley Temple. Tydligen har en av männen vid baren köpt ett glas champagne åt henne. »Ja, det *stämmer* att vi firar.« Hennes spröda, förtjusta skratt porlar över musiken. »Men kan jag få ett till min kompis också? Jag betalar för det, förstås.«

Det finns ingen här som köper champagne till mig. Men jag är van. Athena blir överöst med uppmärksamhet så fort vi går ut – om inte från ivriga läsare som ber om en selfie eller en autograf, så från män och kvinnor som hänförs av henne. Själv är jag osynlig.

»Då så.« Athena slår sig ner bredvid mig igen och räcker mig glaset. »Vill du höra om mötet med Netflix? Åh gud, Junie, det var helt galet. Jag träffade producenten till *Tiger King*. *Tiger King!*«

Var glad för hennes skull, intalar jag mig. *Var bara glad för hennes skull, det här är hennes kväll.*

Avundsjuka beskrivs ofta som något vasst, grönt och giftigt; en ogrundad känsla, besk och småaktig. Men för författare, har jag märkt, känns avundsjuka mer som rädsla. Avundsjuka är det som får pulsen att rusa när jag skymtar nyheter om Athenas framgångar på Twitter – ett nytt bokkontrakt, pris-

nomineringar, specialutgåvor och sålda utlandsrättigheter. Avundsjuka är att konstant jämföra mig med henne och aldrig känna att jag duger, paniken över att jag inte skriver snabbt nog eller bra nog – att *jag* inte är, och aldrig kommer att vara, nog. Avundsjuka är det som gör att blotta vetskapen om Athenas miljonavtal med Netflix gör mig ur balans i flera dagar, oförmögen att fokusera på mitt eget arbete och nedtyngd av skam och självförakt varje gång jag ser en av hennes titlar i bokhandeln.

Alla författare jag vet känner så för någon annan. Man är så ensam i sitt skrivande. Det finns ingen garanti för att det man producerar har något värde, och minsta tecken på att man halkat efter i ekorrhjulet leder till avgrundsdyk förtvivlan. *Håll ögonen på pappret*, säger folk. Men det är lättare sagt än gjort när alla andras papper ständigt flaxar i ansiktet på en.

Visst känner jag även den elaka sortens avundsjuka där jag sitter och betraktar Athena, som pratar på om hur mycket hon avgudar *sin* förläggare, ett litterärt kraftpaket vid namn Marlena Ng som »tog mig från obemärkthet« och »verkligt förstår vad jag försöker åstadkomma rent hantverksmässigt, du vet?« Jag stirrar på Athenas bruna ögon, på de löjligt tjocka ögonfransarna som får henne att likna ett skogsdjur i en Disneyfilm, och jag undrar: *Hur är det att vara du?* Hur är det att vara så obegripligt perfekt, att ha världen för sina fötter? Och kanske är det alkoholen, eller min överaktiva författarfantasi, men något hett bubblar upp i mig, en absurd lust att köra in fingrarna i hennes jordgubbsröda mun och slita ansiktet i två delar, att noggrant skala av hennes hud som på en apelsin och trä den över mig själv.

»Och det är som om hon *fattar* mig, som om hon har sex med mina ord. Mentalt sex, alltså.« Athena fnissar och rynkar bedårande på näsan. Jag kväver impulsen att peta på den.

»Tänker du någonsin på redigeringsprocessen som att typ, ha sex med din förläggare? Som att ni skapar en stor litterär bebis?»

Jag inser att hon är full. Hon har druckit två och ett halvt glas och hon är packad; hon har redan glömt att jag avskyr min förläggare.

Athena tål ingenting. Det blev jag varse första veckan på college, när jag höll hennes hår medan hon spydde i toaletten på någon fjärdeårsstudents hemmafest i East Rock. Hon har god smak och älskar att briljera med sin kunskap om whisky (särskilt den skotska varianten, »whisky från högländerna«, som hon kallar den), men hon har knappt druckit något alls och kinderna lyser redan röda och orden snubblar ut huller om buller. Athena älskar att bli full, och en full Athena är alltid självförhålligande och dramatisk.

Jag lade märke till det för första gången på ComicCon i San Diego. Vi trängdes runt ett stort bord i hotellbaren, hon skrattade för högt och kinderna hettade medan killarna bredvid henne, varav en snart skulle outas som serietafsare på Twitter, ivrigt stirrade på hennes bröst. »Åh gud«, sa hon om och om igen. »Jag är inte redo för det här. Det kommer att slå bakut. Jag är inte redo. Tror ni att folk hatar mig? Tror ni att alla i hemlighet hatar mig utan att säga något? Skulle *ni* säga om ni hatade mig?»

»Det vore omöjligt«, försäkrade mannen henne och klappade henne på handen. »Ingen skulle någonsin kunna hata dig.«

Förr trodde jag att det var ett sätt att få uppmärksamhet, men hon är likadan när det bara är vi. Hon gör sig så sårbar. Hon låter som om hon ska brista i gråt eller modigt avslöja en hemlighet hon aldrig har delat med någon förut. Det är smärtsamt att bevittna. Beteendet har något desperat över sig och jag vet inte vad som är mest skrämmande – att hon är

manipulativ nog att komma undan med det eller att allt hon säger är sant.

Trots dunkande musik och basvibrationer är det dött på Graham, vilket inte är konstigt – det är onsdagskväll. Två män kommer fram och vill ge Athena sitt nummer, men hon viftar i väg dem. Vi är de enda kvinnorna på stället. Takterrassen känns öde och klaustrofobisk på ett sätt som är otäckt, så vi dricker upp och går. Med viss lättnad tror jag att kvällen ska vara över – men Athena bjuder hem mig till sin lägenhet vid Dupont Circle, en kort Lyft-resa bort.

»Kom igen«, envisas hon. »Jag har sparat en fantastisk whisky för just ett sådant här tillfälle – du måste prova den.«

Jag är trött och har inte särskilt trevligt – avundsjukan svider värre när man är full – men jag är nyfiken på att se hur hon bor, så jag tackar ja.

Det är sjukt jävla fint. Jag visste att Athena var rik – bäst-säljarroyalty gör skillnad – men jag hade inte förstått *hur* rik förrän vi kliver in i hennes trerummare på nionde våningen, där hon bor ensam – ett sovrum, ett arbetsrum – med högt i tak, glänsande trägolv, fönster från golv till tak och en balkong som sveper runt hörnet. Hon har inrett alltihop i den där typiska Instagramstilen som skriker minimalism och överklass på samma gång: släta trämöbler, enkla bokhyllor och stilrena, enfärgade mattor. Till och med krukväxterna ser dyra ut. En luftavfuktare surrar under kalateorna.

»Ska vi ta en whisky, då? Eller något svagare?« Athena pekar på vinkylén. Hon har en jävla vinkyl. »Riesling? Eller jag har en *utsökt* sauvignon blanc, om du inte vill fortsätta med rött förstås ...«

»Whisky«, svarar jag, för det enda sättet att överleva resten av kvällen är att bli så full som möjligt.

»Ren, med is eller old fashioned?«

Jag har ingen aning om hur man dricker whisky. »Eh, samma som du.«

»Old fashioned, alltså.« Hon försvinner in i köket. Ett ögonblick senare hör jag skåp som öppnas och klirret av glas. Vem visste att old fashioned var så krångliga?

»Jag har en underbar artonårig WhistlePig«, ropar hon. »Den är så len, som en blandning av kola och svartpeppar – vänta ska du få se.«

»Okej«, ropar jag tillbaka. »Låter toppen.«

Hon tar tid på sig och jag måste verkligen kissa, så jag går ett varv runt vardagsrummet och spanar efter toaletten. Jag undrar vad jag kommer att hitta därinne. Kanske en lyxig doftspredare med eteriska oljor. Kanske en korg med yoniägg av jade.

Då upptäcker jag att dörren till hennes kontor står öppen på vid gavel. Det är ett vackert rum; jag kan inte låta bli att kika in. Jag känner igen det från hennes Instagraminlägg – sitt »kreativitetspalats«, som hon kallar det. Under fönstret, som ramas in av spetsgardiner i viktorsansk stil, syns ett enormt mahognyskrivbord med svarvade ben, och på det står hennes ovärderliga svarta skrivmaskin.

Just det. Athena skriver på maskin. Ingen säkerhetskopiering i Word, ingen Google Docs eller Scrivener; bara klotter i Moleskine-anteckningsböcker som blir till synopser på postit-lappar som blir till färdiga utkast på hennes Remington. Det tvingar henne att koncentrera sig på meningsnivå, eller det är åtminstone vad hon påstår. (Hon har gett svaret i så många intervjuer att jag lagt det på minnet.) Annars häver hon ur sig hela stycken åt gången och ser inte skogen för alla träd.

Seriöst. Vem pratar så? Vem *tänker* så?

Det finns fula, dyra elektriska skrivmaskiner för författare som inte kan sätta ihop mer än ett stycke innan de tappar

koncentrationen och surfar in på Twitter. Men Athena avskyr dem. Hon använder en *antik* skrivmaskin – en klumpig sak som gör att hon måste köpa särskilda färgband och tjocka, rejäla papper till sina manus. »Jag kan helt enkelt inte skriva på skärm«, har hon sagt till mig. »Jag måste se bläcket på pappret. Något med ordens gedigenhet ger mig tillförsikt. Det känns permanent på något sätt, som om det jag skriver har tyngd. Det grundar mig, gör tankarna klarare och tvingar mig att vara specifik.«

Jag tassar längre in på kontoret eftersom jag är precis så full att jag glömmer bort att det är ohyfsat. Ett papper sitter fortfarande i maskinen, på vilket ett enda ord står skrivet: *SLUT*. Bredvid ligger en nästan tre decimeter hög pappersbunt.

Athena dyker upp bredvid mig med två glas. »Åh, det där är första världskriget-projektet. Det är äntligen färdigt.«

Athena är känd för att vara förtegen om sina projekt tills de är klara. Inga testläsare. Inga intervjuer eller utdrag på sociala medier. Inte ens hennes agent eller förläggare får se mer än en synopsis förrän hon har skrivit färdigt. »Skapelsen måste få växa inom mig tills den är livskraftig«, sa hon till mig en gång. »Om jag visar den för omvärlden innan den är färdigutvecklad kommer den att dö.« (Jag är chockad över att ingen har ifrågasatt den groteska metaforen, men vad som helst är tydligen okej om Athena säger det.) Det enda hon har avslöjat de senaste två åren är att romanen har koppling till nittonhundratalets militärhistoria och att den innebär en »stor konstnärlig utmaning« för henne.

»Shit«, säger jag. »Grattis.«

»Jag renskrev sista sidan i morse«, kvittrar hon. »Ingen har läst det än.«

»Inte ens din agent?«

Hon fnysar. »Jared vänder papper och skriver på checkar.«

»Vad lång den är.« Jag går fram till skrivbordet och ska just röra vid första sidan, men drar sedan omedelbart undan handen. Dum och full – man kan inte bara kladda på folks saker.

Men i stället för att fräsa åt mig nickar Athena. »Vad tror du?«

»Vadå, vill du att jag ska läsa den?«

»Ja alltså, inte alltihop nu ikväll.« Hon skrattar. »Den är *väldigt* lång. Jag är bara ... Jag är så glad att den är klar. Ser inte högen fin ut? Rejäl, liksom. Den ... känns viktig.«

Hon svamlar. Hon är lika full som jag, men jag förstår precis vad hon menar. Boken är enorm, på flera sätt. Det är den sortens bok som lämnar ett avtryck.

Handen svävar över pappersbunten. »Får jag ...?«

»Ja, ja ...« Hon nickar entusiastiskt. »Jag måste vänja mig vid att den existerar i världen. Jag måste föda.«

Vilken bisarr, enveten metafor. Jag vet att avundsjukan kommer att bli outhärdlig om jag börjar läsa, men jag kan inte låta bli. Jag tar upp tio, femton sidor från toppen av bunten och ögnar igenom dem.

Fy fan, vad bra det är.

Jag har svårt att läsa när jag är påverkad och blicken glider hela tiden till slutet av stycket, men en snabb skumläsning räcker för att jag ska förstå att boken kommer att hänföra. Språket är tätt, övertygande. Nybörjarmissarna från hennes debut är som bortblåsta. Rösten har mognat och blivit vassare. Varje beskrivning, varje ordvändning – allt sjunger.

Det är bättre än något jag skulle kunna skriva, kanske i hela mitt liv.

»Gillar du det?« frågar hon.

Hon är nervös. Ögonen är uppspärade, nästan rädda – hon fipplar med halsbandet medan hon betraktar mig. Hur ofta

låtsas hon på det här viset? Hur mycket beröm öser folk över henne när hon gör det?

Det är småaktigt, men jag vill inte bekräfta henne. Spelet funkade med avgudande recensenter och fans, inte med mig.

»Jag vet inte«, säger jag tonlöst. »Jag kan inte läsa när jag är full.«

Hon ser nedslagen ut, men bara för ett ögonblick. Jag ser henne skyndsamt klistra på ett leende. »Ha, nej det förstås, det är klart att du inte vill ...« Hon tittar ner i glaset, sedan upp på mig igen, sedan ut i vardagsrummet. »Jaha, ska vi bara ... hänga då?«

Här sitter jag alltså, och bara hänger med Athena Liu.

Hon visar sig vara chockerande banal när hon är packad. Hon frågar inte ut mig om Heidegger eller Arendt eller någon av de filosofer hon älskar att namedroppa i intervjuer. Hon babblar inte på om hur kul det var att vara gästmodell för Prada i Paris den där gången (en ren slump – regissören såg henne sitta utanför ett café och frågade om hon ville hoppa in). I stället skvallrar vi om kändisar. Vi enas om att den senaste pojkstjärnan med hundögon inte väcker vårt begär, men att Cate Blanchett får göra vad hon vill med oss. Hon berömmar min stil. Hon frågar var jag har köpt mina skor, broschen, örhängena. Hon förundrar sig över min talang för att vintagefynda – »jag köper fortfarande de flesta av mina grejer på Talbots, som en tant«. Jag underhåller henne med anekdoter om mina elever – en rad finna, loja tonåringar som skulle kunna glida in på ett lägre rankat Ivy League-universitet med hjälp av sina föräldrars kontakter om de bara skrev lite bättre på högskoleprovet – och om deras spökskrivna collegeansökningar som alla är en uppvisning i att hitta på personliga lidanden när det är uppenbart att de inte varit med om några. Vi snackar om dåliga dejter, om

gamla kursare och om de två killar från Princeton som vi båda på något sätt har legat med.

Till slut ligger vi på soffan och skrattar så mycket att revbenen värker. Jag visste inte att man kunde ha så här kul med Athena. Jag har aldrig varit så *mig själv* med henne. Vi har känt varandra i mer än nio år nu, ändå har jag alltid varit på min vakt i hennes sällskap – delvis för att jag är nervös att hon ska inse att jag inte är hälften så smart eller intressant som hon tror, och delvis på grund av det som hände under första studieåret.

Men ikväll, för första gången på länge, väger jag inte varje ord jag säger. Jag anstränger mig inte för att imponera på Athena fucking Liu. Jag bara hänger med Athena.

»Vi borde göra det här oftare«, säger hon flera gånger.
»Seriöst, Junie, varför har vi aldrig gjort det här förut?«

»Jag vet inte«, säger jag, och sedan, i ett försök att låta djupsinnig: »Vi kanske har varit rädda för hur mycket vi skulle gilla varandra.«

Det är löjligt sagt och inte det minsta sant, men orden gör henne uppenbarligen förtjust.

»Ja, kanske«, säger hon. »Kanske. Åh, Junie, livet är så kort. Varför bygger vi murar?«

Ögonen glänser. Munnen är fuktig. Vi sitter hopkurade på hennes futon med knäna så tätt ihop att de nästan rör vid varandra. För ett ögonblick tror jag att hon ska luta sig fram och kyssa mig – *det* hade varit en historia att berätta, tänker jag, snacka om oväntad vändning – men i stället studsar hon upp och tjuter till, och jag ser att jag har lutat glaset så mycket att whisky runnit ut. Som tur är hamnade det bara på trägolvet – om jag hade förstört en av Athenas dyra mattor skulle jag ha hoppat från balkongen. Hon skrattar och skyndar ut i köket för att hämta en servett, och jag tar en stärkande klunk och funderar över mitt bankande hjärta.

Sedan är det plötsligt midnatt och vi lagar pannkakor – från grunden, ingen färdig mix, och med flera skedar pandanextrakt som gör smeten neongrön, för Athena bakar förstås inte *vanliga* pannkakor. »Det smakar som vanilj, fast bättre«, förklarar hon. »Aromatiskt och örtigt, som att insupa själva skogen. Jag *fattar* inte att vita människor inte har upptäckt pandan än.« Hon skyfflar upp pannkakorna på min tallrik. De är brända och ojämna i kanten, men de doftar ljuvligt, och jag inser att jag är utsvulten. Jag slukar en med händerna, sedan tittar jag upp och ser att Athena stirrar på mig. Jag torkar mig om fingrarna, livrädd att jag har äcklat henne, men hon skrattar och utmanar mig på pannkaksätartävling. Och sedan är tidtagaruret i gång, vi glufsar i oss smetiga, halvstekta pannkakor så fort vi kan och sköljer ner de sega klumparna med mjölk.

»Sju«, flämtar jag och hämtar andan. »Sju, hur många...«

Men Athena tittar inte på mig. Hon blinkar väldigt hårt, med rynkad panna. Hon för ena handen till halsen. Knackar mig frenetiskt på armen med den andra. Hon särar på läpparna och ut kommer ett dämpat, kväljande läte.

Hon håller på att kvävas.

Heimlichmanöver, jag kan Heimlichmanöver – eller, det tror jag åtminstone? Jag har inte tänkt på den sedan grundskolan. Men jag ställer mig bakom henne och slår armarna om hennes midja och trycker hårt mot magen, vilket borde få pannkakan att lossna – *herregud* vad smal hon är – men hon skakar fortfarande på huvudet och knackar mig på armen. Den sitter fast. Jag trycker igen. Och igen. Inget händer. Jag överväger kort att ta upp telefonen och googla »Heimlichmanöver«, kanske titta på ett YouTubeklipp. Men det finns inte tid, det skulle ta evigheter.

Athena bankar i köksbänken. Ansiktet har blivit lila.

Jag minns att jag för några år sedan läste en artikel om

en studenttjej som kvävdes till döds under en pannkaksätartävling. Jag minns att jag satt på toaletten och sög i mig de makabra detaljerna, för det framstod som ett så överraskande, löjligt och förkrossande sätt att dö på. *Pannkakorna satt som en cementklump i halsen*, sa sjukvårdaren. En cementklump.

Athena rycker mig i armen och pekar på telefonen. *Hjälp*, mimar hon. *Hjälp, hjälp...*

Mina händer skakar; det krävs tre försök att låsa upp telefonen och ringa larmcentralen. De frågar vad som har inträffat.

»Jag är med en kompis«, flämtar jag. »Hon håller på att kvävas. Jag har försökt göra Heimlichmanövern, men inget kommer ut...«

Bredvid mig lutar sig Athena över en stol och trycker bröstet mot ryggstödet, i ett försök att utföra Heimlichmanövern på sig själv. Rörelserna blir mer och mer panikartade – *det ser ut som om hon juckar mot stolen*, tänker jag idiotiskt – men det verkar inte fungera; inget flyger ur munnen.

»Var befinner du dig, ma'am?«

Fan också, jag kan inte Athenas adress. »Jag vet inte, hemma hos min kompis.« Jag försöker tänka. »Eh, mitt emot taco-stället, och bokhandeln, jag vet inte riktigt.«

»Kan du vara mer specifik?«

»Dupont! Dupont Circle. Eh, ett kvarter från tunnelbanestationen, med en sådan tjusig svängdörr...«

»Bor hon i ett lägenhetshus?«

»Ja...«

»The Independent? The Madison?«

»Ja! The Madison.«

»Vilken lägenhet?«

Jag vet inte. Jag vänder mig mot Athena, men hon ligger hopkrupen på golvet och rycker fram och tillbaka på ett sätt som är hemskt att se. Jag tvekar, osäker på om jag borde hjälpa

henne eller kolla dörrnumret – men sedan minns jag, nionde våningen, så högt att man ser hela Dupont Circle från balkongen. »Nio noll sju«, flämtar jag. »Snälla skynda er, åh gud ...«

»En ambulans är på väg, ma'am. Är patienten vid medvetande?«

Jag sneglar över axeln. Athena har slutat sparka. Det enda som rör sig nu är axlarna, som skälver häftigt, som om hon vore besatt.

Sedan blir de också stilla.

»Ma'am?«

Jag sänker telefonen. Allt blir suddigt. Jag sträcker ut handen och skakar Athenas axel: ingenting. Ögonen är vidöppna och utbuktande; jag förmår inte se på dem. Jag känner efter pulsen på hennes hals. Ingenting. Operatören säger något mer, men jag förstår inte vad – jag förstår inte mina egna tankar och allt som händer sedan, mellan bankandet på dörren och det att sjukvårdarna rusar in i lägenheten, sker i en mörk, förvirrad dimma.

Jag är inte hemma förrän tidigt nästa morgon.

Att dokumentera någons död visar sig ta en evighet. Sjukvårdarna måste undersöka varenda idiotisk detalj innan de officiellt kan nedteckna på sina skrivplattor: *Athena Liu, tjugosju, kvinna, dog för att hon kvävdes – till döds – av en jävla pannkaka.*

Jag lämnar en redogörelse. Jag stirrar intensivt in i ögonen på sjukvårdaren framför mig – de är mycket ljus blå och hon har tjocka mascaraklumpar i ögonfransarna – för att inte tänka på båren i köket bakom mig, på personerna i uniform som täcker över Athenas kropp med ett plastskynke. *Åh gud. Åh gud, det är en liksäck. Det här är på riktigt. Athena är död.*

»Vad heter du?«

»June ... Förlåt, Juniper Hayward.«

»Hur gammal är du?«

»Tjugosju.«

»Hur känner du den avlidna?«

»Hon är – var – en vän. Vi har varit vänner sedan college.«

»Och vad gjorde ni ikväll?«

»Vi firade.« Tårarna sticker bakom näsan. »Vi firade att hon just hade skrivit kontrakt med Netflix, och hon var så jävla glad.«

Jag är märkligt skräckslagen att de ska gripa mig för mord. Vilket är idiotiskt – Athena kvävdes, och föremålet (de envisas med att kalla det »föremål« snarare än pannkaka) sitter kvar i halsen. Det finns inget som tyder på slagsmål. Hon släppte in mig, folk såg oss umgås i baren – *ring han på Graham*, vill jag säga, *han kan styrka det*.

Fast varför förbereder jag ens ett försvar? Inget av det borde ha någon betydelse. Jag gjorde det inte. Jag dödade henne inte. Det här är löjligt; att jag ens oroar mig för det är löjligt. Ingen jury skulle fälla mig.

Till slut får jag gå. Klockan är fyra på morgonen. En polis – vid något tillfälle kom polisen, vilket jag antar händer när det finns en död kropp – erbjuder mig skjuts hem till Rosslyn. Vi sitter tysta nästan hela vägen och när vi stannar utanför huset säger han några tröstande ord som jag hör men inte tar in. Jag snubblar in i lägenheten, drar av mig skorna och bh:n och gurglar lite munvatten innan jag faller ihop på sängen. Jag gråter en liten stund, stora, ylande snyftningar för att vädra ut den hemska energi som river i kroppen, och efter en melatonin-tablett och två Lunesta somnar jag.

Och i väskan slängd på golvet bredvid sängen ligger Athenas manus, som en säck glödande kol.